

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **WELS – MONT-Praha s.r.o., IČ: 25141031**, se sídlem Praha 1, Národní 961/25, zastoupen opatrovníkem ustanoveným Městským soudem v Praze JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem v Jílovém u Prahy, Masarykovo nám. 195, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 12. 2004, č. j. FŘ 5282/15/04,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou dne 11. 7. 2007 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 12. 2004, č. j. FŘ 5282/15/04, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení podle ustanovení § 48 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 10. 12. 2003 pod č. j. 247300/03/001514/3305, kterým bylo zastaveno odvolací řízení proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 1999 č. j. 53920/01/001514/3305 ze dne 7. 3. 2001.

Ze spisového materiálu vyplývá, že daňový subjekt podal přiznání k dani z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 1999 dne 18. 2. 2000, v němž nárokoval nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 987.774 Kč. Vzhledem k tomu, že u správce daně vznikly pochybnosti o údajích v tomto daňovém přiznání, zahájil podle § 43 zákona o správě daní a

poplatků vytýkáací řízení výzvou ze dne 12. 4. 2000. jednatel společnosti sice osobně dne 12. 4. 2000 převzal výzvu, nicméně požadované doklady ve stanovené lhůtě nepředložil, nepředložil, tak správce daně platebním výměrem ze dne 7. 3. 2001, č. j. 53920/01/001514/3305, vyměřil daň z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 1999 ve výši 0 Kč. Tento platební výměr byl doručen až dne 19. 6. 2003 a dne 8. 7. 2003 bylo proti němu podáno odvolání, které neobsahovalo zákonem stanovené náležitosti.

Správce daně vyzval daňový subjekt výzvou ze dne 28. 7. 2003 podle § 48 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků doplnit náležitosti odvolání a byla stanovena lhůta 15 dnů. Výzva byla doručena dne 5. 8. 2003 a dne 21. 8. 2003 zaslal správce daně kopii žaloby ve věci náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem, kde jako žalovaný bylo označeno Ministerstvo financí. Správce daně znovu vyzval daňový subjekt k odstranění vad podán a poučil daňový subjekt o následcích neodstranění vad podání ve stanovené lhůtě. Výzva byla doručena dne 14. 10. 2003 a daňový subjekt na ni nereagoval, a proto správce daně dne 10. 12. 2003 vydal rozhodnutí o zastavení řízení.

Dne 5. 1. 2004 bylo správci daně doručeno odvolání, které opět neobsahovalo předepsané zákonné náležitosti, a proto správce daně opět vydal výzvu k jejich doplnění. Výzva byla dne 5. 3. 2004 doručena daňovému subjektu, který požádal o prodloužení lhůty do 21. 4. 2004. Dne 30. 4. 2004 bylo doručeno podání označené jako písemné doplnění odvolání, jehož obsahem je popis celého vyměřovacího řízení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí 1999 a řízení před soudem ohledně náhrady škody.

Vzhledem k tomu, že daňový subjekt náležitosti svého odvolání nedoplnil, žalovaný správní orgán odvolání zamítnul.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uváděl, že doručení napadeného rozhodnutí dne 3. 1. 2005 je neúčinné, neboť byl nemocný.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, dovolával se rovněž uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro řádné vyměření daně dnem 31. 3. 2003.

Žalobce namítal, že u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 21 C 164/2002 je vedena jeho žaloba proti Ministerstvu financí ohledně odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Žalobce namítal, že dne 18. 2. 2000 doručil Finančnímu úřadu pro Prahu 1 přiznání k dani z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 1999 s nadměrným odpočtem ve výši 987.774 Kč, a že tedy splnil svou daňovou povinnost, avšak finanční úřad zůstal zcela nečinný a nadměrný odpočet nevrátil, a zůstává stále ještě nečinný.

Platební výměr na daň z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 1999 č. j. 53920/01/001514/3305 ze dne 7. 3. 2001 označil žalobce za nicotný akt. Rovněž tak výzvy k odstranění pochybností a doplnění náležitostí opravných prostředků označil žalobce za nicotné akty.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že žaloba podaná dne 11. 7. 2007 byla podána opožděně, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 3. 1. 2005

v souladu s § 17 odst. 5 zákon o správě daní a poplatků. Doručováno bylo na adresu sídla společnosti dle obchodního rejstříku Praha 1, Národní 25 a pošta zásilky dosílala na adresu P.O.BOX 13, Třemošnice.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 4. 11. 2008 a dne 24. 1. 2017, při nichž účastníci, resp. jejich zástupci, setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze usnesením č. j. 8 Ca 218/2007-83 ze dne 19. listopadu 2008 žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního jako návrh, který byl podán opožděně.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudkem č. j. 1 Afs 50/2010-183 ze dne 10. listopadu 2010 usnesení Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 218/2007-83 ze dne 19. listopadu 2008 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. listopadu 2008, č. j. 2 Afs 89/2008 – 86, právnická osoba se na adrese nezdržuje, nevyvíjí-li zde podnikatelskou či jinou činnost a současně se zde nezdržuje osoba oprávněná převzít za právnickou osobu písemnost. O nezdržování se právnické osoby na adrese ovšem nejde, čerpá-li jednatel právnické osoby dovolenou; při doručování se v tomto případě postupuje dle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 50/2010-183 potom uvedl, že kumulativně se tedy předpokládá nevyvíjení podnikatelské či jiné činnosti právnickou osobou na dané adrese a současně nepřítomnost osoby oprávněné za právnickou osobu přebírat zásilky.

Žalobce v žalobě uvedl, že o rozhodnutí žalovaného nebyl řádně vyrozuměn, neboť uložení doporučené zásilky v době od 17. 12. 2004 do 3. 1. 2005 bylo neúčinné z důvodu nemoci a pracovní neschopnosti jediného společníka a současně jednatele žalobce pana Pavla P. Pan P. byl v době od 22. 11. 2004 do 14. 1. 2005 v pracovní neschopnosti, a proto nebylo v silách stěžovatelky převzít tuto poštovní zásilku.

Soud ověřil z fotokopie Potvrzení prac. neschopnosti T 2468256 vystaveného na jméno P. P., dne 23. 11. 2004 MUDr. R. S., praktickým lékařem v Třemošnici, že jmenovaný byl v pracovní neschopnosti od 22. 11. 2004 do 15. 1. 2005.

Z fotokopii vyrozumění o zápisu údaje o přerušení provozování živností do živnostenského rejstříku, Úřadu městské části Praha 1, Odbor živnostenský, ze dne 27. 11.

2003, soud ověřil, že žalobce předmět podnikání: „Čištění textilu a oděvů“ a „Vodoinstalatérství, topenářství“, přerušil na období od 24. 10. 2003 do 30. 6. 2005.

Bylo-li tedy rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 12. 2004, č. j. FŘ 5282/15/04, doručováno jak na adresu sídla společnosti, tak na adresu P. O. Box 13, Třemošnice, a písemnost byla uložena na poště od 17. 12. 2004 do 3. 1. 2005 a poté vrácena zpět Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, nemohla nastat fikce doručení. Doručování na adresu sídla, resp. adresu P. O. Box 13, Třemošnice, bylo právně neúčinné.

K tomuto závěru bylo lze dojít za těchto okolností:

Za prvé na adrese sídla společnosti žalobce, popř. na adrese, kterou poště sdělil, tj. P. O. Box 13, Třemošnice, nebyl zastižen nikdo, kdo by byl oprávněn písemnost převzít.

Za druhé právnická osoba v místě doručování nevyvíjí podnikatelskou či jinou činnost prostřednictvím zaměstnanců či jiných osob.

Ze skutečností zjevných ze spisu je zřejmé, že P. P. je jediným jednatelem a jediným společníkem společnosti WELS-MONT-Praha s.r.o. a není tedy pochyb o tom, jak doložil potvrzením o pracovní neschopnosti, že mezi 23. 11. 2004 až 14. 1. 2005 byl v pracovní neschopnosti a podle potvrzení vystaveného lékařem v Třemošnici se zjevně zdržoval v Třemošnici. Za těchto okolností tedy soud má za prokázané, že se nezdržoval v místě sídla žalobce v Praze 1, a proto tam nebyl zastižen nikdo, kdo by byl oprávněn písemnost převzít.

Současně se soud zabýval vyrozuměním o zápisu údaje o přerušení provozování živnosti do Živnostenského rejstříku tak, jak mu uložil Nejvyšší správní soud a z tohoto potvrzení vyplývá, že společnosti WELS-MONT-Praha s.r.o. podle Živnostenského rejstříku provozuje dvě různé živnosti, přičemž výkon obou těchto živností byl přerušen od 24. 10. 2003 minimálně do 30. 6. 2005. Z těchto skutečností tedy soud uzavřel s tím, že v době, kdy bylo žalobci doručováno žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, tedy druhá polovina prosince 2004 až počátek ledna 2005, byla jediná osoba oprávněná za žalobce jednat v pracovní neschopnosti, a současně v tomto období společnost měla přerušenu činnost obou dvou živností.

Městský soud v Praze má tedy za to, že byly splněny obě dvě podmínky definované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 2 Afs 89/2008-86, a že tedy za tohoto stavu věci se v době doručování rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu zástupce žalobce na adrese svého sídla nezdržoval. Nebylo možno mu tam ani doručovat nijak, ani náhradním způsobem. Na tom nic nemění skutečnost, že ze spisu není zřejmé, že by o těchto překážkách doručování Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu cokoliv vědělo. Jedná se o objektivní skutečnost, která existovala bez jejich vědomí a je nutno k ní tedy přihlížet. V lednu 2005 tedy nemohlo dojít k doručení žalobou napadeného rozhodnutí a běh lhůty pro podání žaloby nelze počítat tedy od počátku ledna 2005, jak to původně učinil Městský soud v Praze. Ze spisu je dále zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí se skutečně fyzicky dostalo zástupci žalobce až dne 6. 6. 2007, což je první datum, kdy lze doložit, že byl žalobce s tímto rozhodnutím seznámen, a od tohoto data tedy běžela žalobci lhůta k podání žaloby, která byla zachována, neboť žaloba byla podána dne 12. 7. 2007. Za tohoto stavu věci nebylo možno žalobu odmítnout, ale bylo nutno zabývat se jí věcně.

V inkriminované věci je nesporné, že Finanční úřad pro Prahu 1 vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 7. 3. 2001, č. j. 53920/01/001514/3305, daň z přidané hodnoty za

zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 1999. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání, které však neobsahovalo všechny zákonem požadované náležitosti. Správce daně proto vyzval žalobce k odstranění vad odvolání ve stanovené lhůtě. Žalobce vady odvolání neodstranil. Správce daně proto rozhodnutím ze dne 10. 12. 2003, č. j. 247300/03/001514/3305, řízení o odvolání zastavil dle § 48 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Rovněž proti posledně uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 12. 2004, č. j. FŘ 5282/15/04, bylo zamítnuto, neboť odvolací orgán neshledal v postupu správce daně žádné pochybení.

Žalobce se domáhal vrácení nadměrného odpočtu z daně z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 1999 podle § 37a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že jej uvedl ve svém daňovém přiznání za uvedené zdaňovací období.

Podle § 2 odst. 2 písm. h) tohoto zákona se pro účely tohoto zákona se rozumí nadměrným odpočtem převýšení odpočtu daně nad daní na výstupu za příslušné zdaňovací období,

Žalobce ovšem přehlédnul, že pro nárok na odpočet daně z přidané hodnoty musí být prokázáno, že si plátce daně pořídil zdanitelné plnění, dále musí být též prokázáno, že tato plnění použil plátce k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění a dále že odpočet je uplatňován na základě daňového dokladu, vystaveného plátcem daně, který zdanitelné plnění uskutečnil. Tímto směrem potom byly směřovány výzvy správce daně, na které žalobce nikterak nereagoval.

Žaloba směřuje proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 12. 2004, č. j. FŘ 5282/15/04, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení, a to ve věci odvolání proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 1999. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že Finanční úřad pro Prahu 1 rozhodl o zastavení řízení o odvolání proti platebnímu výměru správně, neboť odvolání proti platebnímu výměru bylo podáno pouze v blanketní formě a žalobce nereagoval řádně na dvě výzvy Finančního úřadu pro Prahu 1 k doplnění náležitosti odvolání, resp. odstranění jeho vad, a to přesto, že byl o následcích nevyhovění výzvy řádně poučen.

Za tohoto stavu věci pak Finančnímu úřadu pro Prahu 1 nezbylo, než řízení o odvolání zastavit. Z obsahu daňového spisu, nakolik je Městskému soudu v Praze znám, z těch písemností, které má k dispozici, je tedy zřejmé, že platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 1999 byl žalobci doručen dne 19. 6. 2006. Žalobce proti němu podal včas odvolání, které však muselo být vyhodnoceno jako neúplné, neobsahující zákonem předepsané náležitosti. Finanční úřad pro Prahu 1 na to reagoval první výzvou k doplnění náležitosti odvolání ze dne 5. 8. 2003. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 21. 8. 2003 tím, že Finančnímu úřadu pro Prahu 1 zaslal kopii své žaloby, kterou podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 1, směřující proti Ministerstvu financí, již se domáhal náhrady škody. Tuto reakci tedy Finanční úřad pro Prahu 1 považoval za nedostatečnou, a proto žalobci zaslal druhou výzvu, která mu byla doručena 14. 10. 2003. Tato výzva, nakolik je tedy zřejmé z daňového spisu, zůstala bez jakékoliv reakce a Finanční úřad pro Prahu 1 tedy rozhodl dne 10. 12. 2003 tak, že řízení o odvolání zastavil, neboť odvolání proti platebnímu

výměru nesplňovalo předepsané náležitosti, a ani na dvě výzvy tohoto finančního úřadu žalobce vytýkané vady neodstranil.

Městský soud v Praze musel shodně se závěry žalobou napadeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Praha ze dne 10. 12. 2004 konstatovat, že žalobce sice podal včas odvolání proti platebnímu výměru, s nímž nesouhlasil, ale toto odvolání nemělo náležitosti, které by dovolovaly vést o něm řádné odvolací řízení. Správce daně řádně žalobce dvakrát vyzval k tomu, aby vady svého odvolání odstranil, nicméně to se nestalo, ani na jednu výzvu nebylo adekvátně reagováno, a za tohoto stavu věci Finančnímu úřadu nezbylo nic jiného, než rozhodnout o zastavení řízení. S tímto konstatováním finančního ředitelství se musel soud ztotožnit, neboť považuje žalobou napadené rozhodnutí za věcně správné a odpovídající zákonu.

Pokud se žalobce dovolával uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro řádné vyměření daně dnem 31. 3. 2003, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, byť podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období. Nicméně § 47 odst. 2 téhož zákona stanoví: *Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.* V inkriminované věci je nesporné, že správce daně činil úkony směřující k dodatečnému stanovení daně a daňový subjekt byl o těchto úkonech zpraven, neboť se jednalo o citované výzvy správce daně adresované žalobci, na které patřičným způsobem nereagoval. V inkriminované věci je tedy nesporné, že prekluzivní lhůta správci daně marně neuběhla.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Podle Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. února 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v. r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Jana Válková**